

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM.	Az előfizetési pénz	Pest, decz. 20.	Gyüjtőknek	SZERKESZTŐI IRODA:
Megjelenik vasárnap.	a kiadó-hivatalba	1868.	öt előfizető	Városháztér 6. sz.
Ára 3 hóra	Városháztér 6. sz. alá	51. szám.	után	ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.
1 frt. 50 kr.	küldendő.		tiszteletpéldány jár.	

Pattantyúk.

A mi közös ügyes jobboldalas honatyáink ugyancsak szeretnék magukat választóik előtt, röpiratokkal, nyilatkozatokkal stb. tisztázni.

De hisz atyafiak! bajos a szerecsent fehérre mosni.

A kormánylapok kihivólag azzal kérkednek, hogy „lám a baloldaliak közzül még egy sem tett számadást.“

Persze hogy nem tett, mert hiszen a baloldaliaknak nincs is bünlajstromuk.

Ugy kell neki
Mért ment neki ; A temesi Fakérdésnek.

Az erdélyi szász atyafiaknak még mindig extra kiváltságok és jogok kellenének; most is mint külön nemzet akarnak szerepelni Erdélyben, külön igazgatás alatt.

48-ban is külön hadsereg kellett nekik, s hogy legyen hát behivták a muszkát.

A megboldogult pécsi püspök sok kincset hagyott maga után, a mint ezt meghallotta Bernát Gazsi, igy kiáltott fel:

„No annak a püspöknek is szeretnék most unokahuga lenni.

Eredeti levelek.

LXXXV.

Kedves komám Matyi!

Na pajtás Matyi! végre hát valahára elmondhatjuk — hála istennek, hogy „oszolj község nincs vendigsíg“ — szíjjel mállott az országgyülís.

Na de hiszen pajtás! egye ki a feki a dógát, ugy is utánna vagyunk mán mindennek, majd mán most osztán mi ránk kerül a sor, hogy szavazzunk a választásoknál, ide jöjjenek a kvótás gavallérok, próbáljanak most mán egy kicsit mivelünk szavazni, hadd lássuk meg, ki birja jobban a szuszt, itt kell legínkedni az árgyélussát nem ott, a hun mink nem látjuk.

Hej szórom a kedvit . . mindennel is igy vagyunk mink láddi komám, mikor már a baj meg van, akkor látnánk hozzá, hogy majd máskép csináljuk a sorját; — de hát mán üthetjük a nyomát, kísö esö után a köpönyeg — hanem hiszen majd ki eszeljük jövőre jobban.

Sohsem álmodtam még olyan furcsát pajtás! mint a napokban, — mert hát hogy minditig evvel az ország dógával veszödöm — még álmomba sem hágy bíkít.

Azt álmodtam, hogy Pestre mentem, oszt elmentem az országgyülisbe is. A mint bemegyek oda, hát lelkem teremtette látom, hogy sorba térgyepelnek a jobbódalas kípmutató urak, elöttük állott Kossuth Lajos tekintetes uram! — a középen meg lepedővel leboritva szalmakoszoruval a fejin, lesütött füvel ott állott egy jó kövér ember, a mint níztem jobbra balra, hát láttam szikrázó szemü csonka honvédeket Magyarország czimere körül, mely fátyollal volt leboritva, felette „1848“ volt rettenetes szikrázó tüzből, mintha akkor vette vóna ki a kohóból a kováts; a baloldalon meg azt énekelték minditig hogy „hazádnak rendületlenül légy hive óh magyar!“ — Valami katédrában meg egy haranggal ott kolompolt níha níha egy öreg ur, oszt olyankor ugy verdesték a térdeplők a mellüket, hogy szinte megesett a szivem rajta.

Azután Kossuth Lajos tekintetes uram! felé fordult annak a ki ugy volt felöltözve, mint a ki eklézsiát követ — s dörgö erős hangon csak annyit mondott neki, hogy visszaéltél a nemzet bizalmával; erre osztán meghajlott erősen a lepedős ember s a mint jól ránéztem, hát akkor láttam meg a bajusszát meg a szemöldökit az öreg Deák Ferencznek.

Oldalvást láttam egy rakás magyar bankót, meg egy rakás arany ezüst pénzt, a mi körül rettenetes sok patkány czinczogott, oszt rágta a sok bankót, az ezüst arany közt meg turkált; — a pénzek felett lángoló betükkel égett ez a szó, hogy: „nyugdij a haza ellenségeinek.“ Ott meg a hun az emberek szoktak lenni azon a karzaton, — láttam egy kegyetlen nagy feki kétfejü sast, a mint tollázkodott, oszt a magyar ministerium meg egy arany bornyut nyuzott, aztán apritott fel ítelnek. A levegőbe mint az árnyékok — ezer meg millió szomoru ember képét láttam rongyban, jajgatva siránkozva, oszt mindegyik ökölre szoritott kézzel fenyegetődzött és átkozódott a térdeplők felé.

Jaj pajtás! elkezdett a hideg lelni ugy megirtóztam álmomban, hanem akkor aztán Kossuth Lajos tekintetes uram felém fordult, mintha csak ides apám lett vóna, oszt azzal biztatott, hogy „ne filj szógám az angyalát, hiszen majd jóra viszi még ezt a köszörü kü;“ de hát azir engemet csak tovább lelt a hideg, oszt olyan hősig jött rám, hogy nem tudtam tovább álmodni a históriát, pedig szerettem volna vígig lesni, hogy mi lesz. hát végre belölle?

A mint osztán felíbredtem, csupa lutsok volt rajtam a ruha az izzadságtul, — elis mentem a doctorhoz, elbesziltem neki a dógot, oszt még azt mondta, hogy ne olvassam a Hon ujságot, mert a babonázott meg. Szinte filek is mán az itzakátul, hogy majd milyeneket kell még álmodnom.

Pajtás bezzeg lesz mán hunvígy tábor is — pompás kétszinü fekete sárga lesz a zászlója a mire felesküszik, — a tisztjei meg nimet mondirba lesznek, mert megmondták, hogy inkább meggebbednek, mintsem hogy a nimet mondirt letegyék. Lesz osztán halblinx, halblex, rektzumkerdáj, abmasir, az isten pusztitsa el; olyan lesz e pajtás mint a spenót czuspájz páczolt macskahussal.

Még is már Jókai uram ugy örül neki mint tót a szappannak, — nyög erősen az ujságába, hogy minden becsülletes magyar ember esküdjék hüsíget az ilyen állapotra; a tennapi ujságába meg azt mondja mán, hogy független hadsereg kell neki, meg független minisztérjom! jaj istenem mán ugyan ki tudna elmenni az ilyen ember eszin, —

hisz olyan ez a Jókai uram mint a tillinkó, hogy a hány ember, annyi nótát fuhat rajta; — ugyan ugyan már mir nem ir inkább kalendárjomot vagy valami más ríkató históriát, jobban tenné mintsem hogy igy bolonditja a világot, mint valami szemfényvesztő komédiás.

Csak sosem írünk jót pajtás.

Adjon az uristen nektek boldog karácsonyi ünnepeket ott a dutyiban azt kivánja

KARAKÁN MARCZI,
gulyásbojtár.

Beh rosz vinkót vettem az idén.

Ebben a században tán még nem termett annyi bor mint az idén, hogy ne, mikor eltörülték a dézmát, jó kedve kerekedett a szőlőnek s bocsátotta a levet, hogy lehessék mit inni Deák Ferencz ő felsége a fejedelem egészségeért.

Csaknem ingyen kelt még a mult hónapban a vinkó, az a jó haskorgató kerti csiger, — hogy osztán oly rettenetes olcsó volt, meg hogy oly erősen dicsérték agyba főbe, kivált a kinek sok eladója volt, hát biz én magam is rá vetettem a fejemet, hogy veszek legalább annyit, a mennyi bizonyosan elég lesz addig mig el nem fogy.

Felis biztatott osztán egy fiatal barátom, hogy majd prokurál ő vinkót — olyat hogy na! — ez a na persze megtette a hatást, s abba állapodtunk meg, hogy veszünk hárman három hordóval.

Megjött a bor a házhoz, elhittak rá, hogy válaszszak belőlle; — elmentem s mikor a választáshoz akartam fogni, az én fiatal barátom rá mutat egyikre, hogy ezt tessék választani, mert a többit már elválasztotta ükeme meg egy másik ember, a választásnál tehát igen nagy kimélettel jártak el irányomban — s ugy jártam véle, mint a magyar ember a 48-al, a kinek Deák által megizentette a nimet, hogy válasszon a provisorium és 48 közt, de azt jól megjegyezze ám a magyar magának, hogy a Kossuth Lajos szerzette 48-at nem adják ám meg neki.

Neki fohászkodtam aztán a vinkónak, ki vettem belőle kóstolónak. Hát uramfia! rettenetes szőke volt, s ha setétbe itta az ember menten megesküdött rá, hogy káposztalé.

Na — gondolám — majd jobb lesz holnap.

Másnap megint szippantottam egy lopóval, hát uram! még szőkébb volt s most már valóságos ugorkalé lett belőlle.

Pihentem vagy 4—5 nap, mert azt hittem, hogy az uj quártélyt nem birja meg szokni, azért oly makacs izll, hanem öt nap mulva a mint beleeresztem a lopót, hát kérem bedugult, ugy erölködtem majd behorpadt a véknyam, — denique nem jött a lopóba semmi.

Uram Istenem mi lehet az oka, tán bizony szőlő szem akadt a lopó végire? bele fujtam hát lelkem teremtette, rotyogott mintha gombóta lett vóna a hordóban, — na gondolám e bizony megnyulósodott, — csapot ütöttem belé, azon osztán megeredt jött sürün de szőke volt mint az árvaleányhaj bokréta.

Elbusultam magamat ezen a nemes italon s váltig kinálgattam jó embereimnek, hanem a ki egyszer ivott belőle, a többé felém se jött.

Elvadult házamtól minden jó barát s később olyan hirbe kerültem miatta, hogy a siró gyermeket is az én borommal ijesztgették. Utoljára még magam is elidegenedtem magamtól, ha innom kellett belőlle, keresztet vetettem a hordó fenekére.

Mai nap is ugy áll a szegény hordó elhagyatottan, pedig hát a hordó nem oka annak hogy oly rosz bor van benne.

Ilyen bajba keveredtem én az idei borral, s azt is komendálom minden keresztyén hivőnek, hogy nagy dicséretre ne vegyen bort, meg arra vigyázzon, hogy ha már minden hordót ki válogattak az orra elől, akkor ő többé ne válasszon, mert üttsegélyen el nem fogy a bora soha, még a jó emberei is hirbe hozzák tőle.

Csalán Péter.

Csalánzatok.

Fa-kérdés.

A pénzügyminisztert kárhoztatják:
Hogy erdeink németek vágatják . . .
Pedig ezért nincs mit ellenvetni!
Nekünk kell a sógort melengetni.

Só-kérdés.

Annyit terem — fele is sok volna!
Máramarosban Sziget, széki-Róna!
S kóta nóta bár eléggé tépnek —
Mégis drágán adják el a népnek.

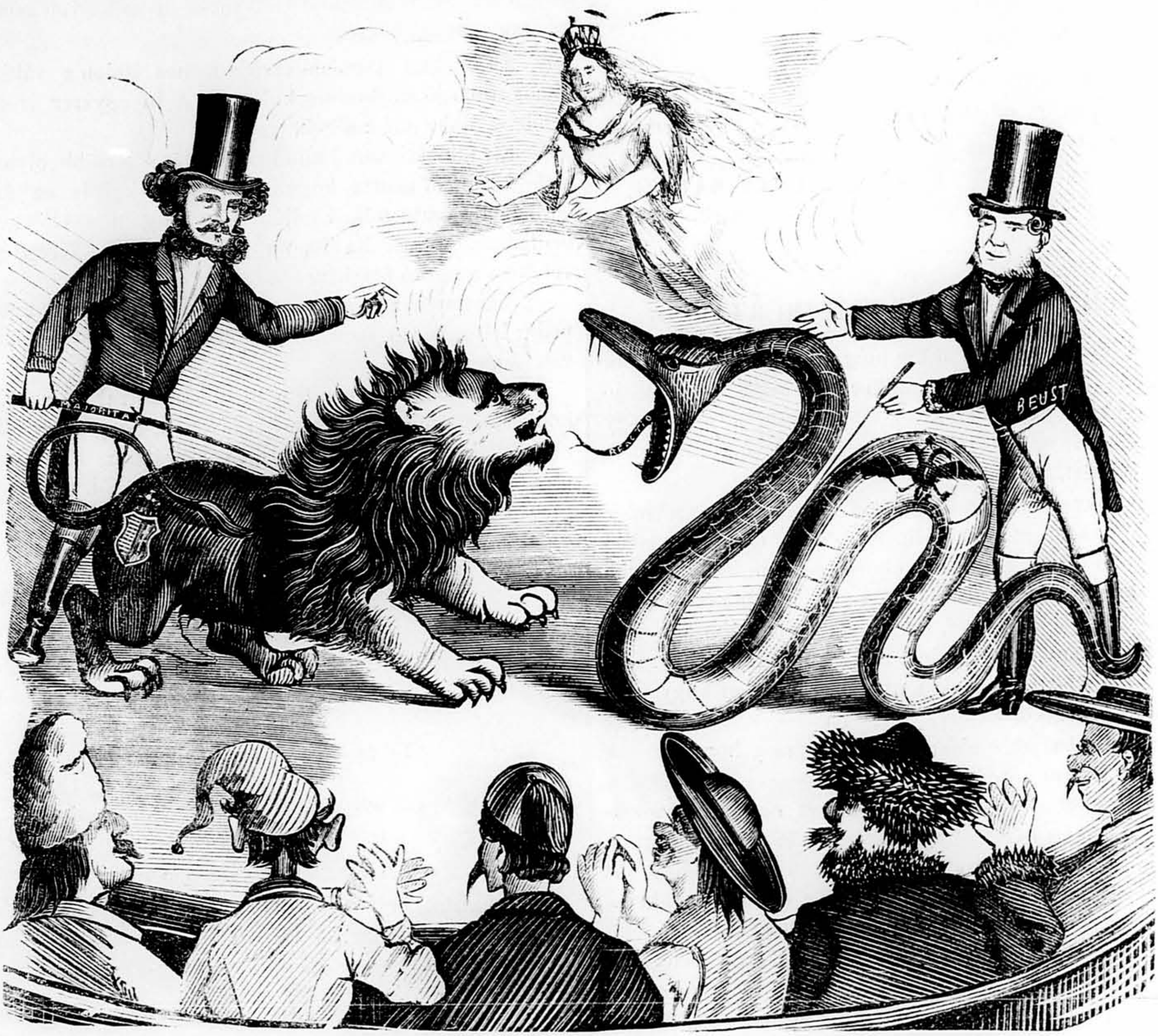
Pattantyúk.

Hajdanában a török jött ránk keletről, sokszor félre is ütöttük a kontyát.

Most pedig az oláh atyafiak nem akarnak a bőrükbe férni! hanem hiszen csak jöjjenek, majd elpuffogtassuk a ködmönüket.

Alle-

I

Nemtő: Ne menj hozzá kérlek! Hisz ismerheted már, sokszor megmart mérges foga.

Andráskain: Eh! ne félj tőle, csak eredj bátran. Mérges fogát kiverték már Sadovánál. Aztán szeret ő téged. Nézd, megakar ölelni.

Bajsztli: Mutass szelidséget, hogy prédává tehesd.

Román Sándor épen azon napon állván az esküdtszék előtt, midőn a haza elleneinek nyugdiját megszavazta az országgyülési majoritás: a tárgyaláson legelébb is azt kérdé Ráth Károlytól, hogy miért fogta őt perbe?

Miért? — monda a fiskus, — hát azért mert, a haza elleneivel czimborál, mert izgató, mert hazaáruló mire Román lacopice válaszolá:

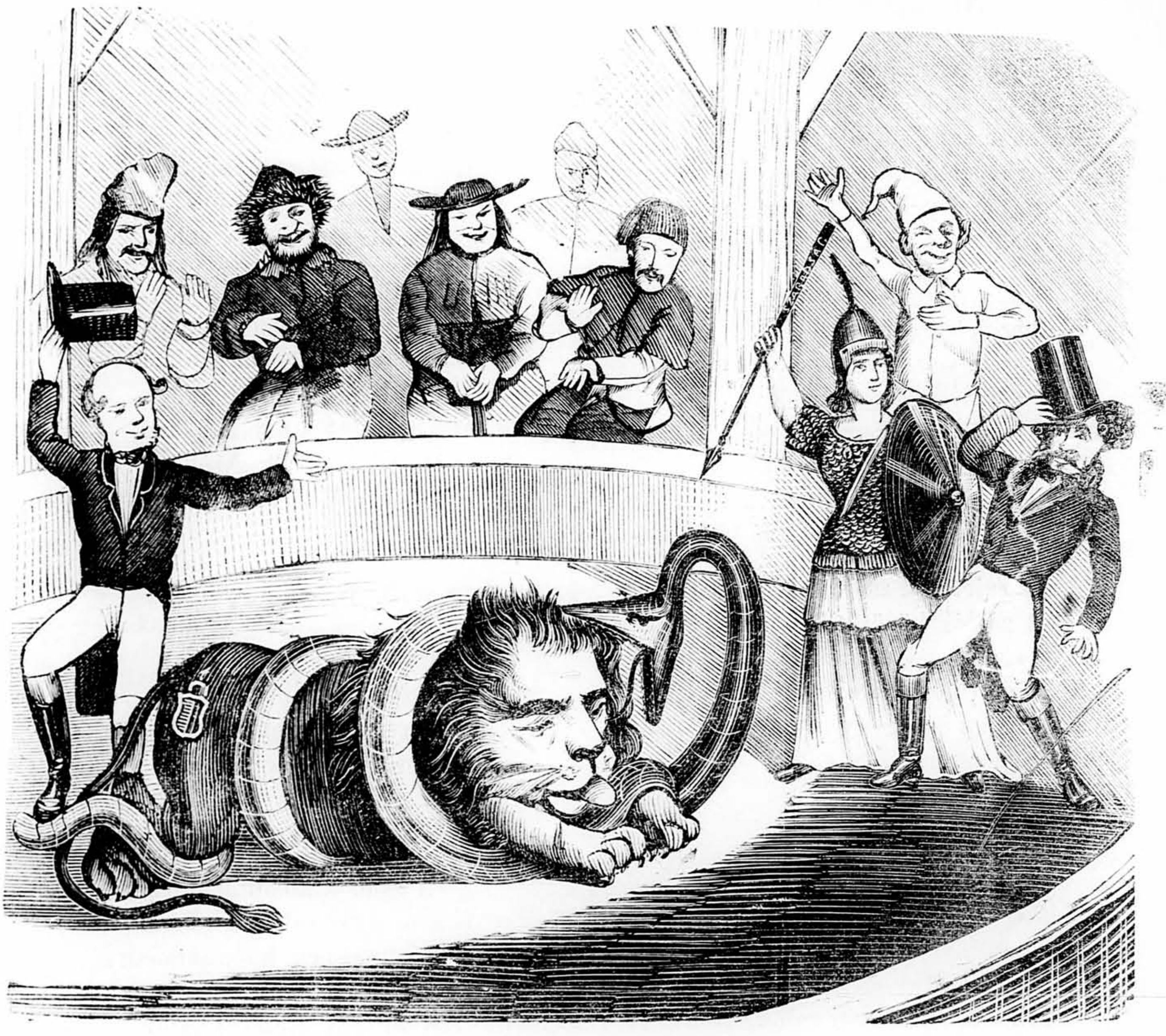
„Akkor hát kérem a jutalmamat.“

— Micsoda jutalmat? — kérdi a fiskus nagyot nézve.

„Hát azt, melyekkel most a haza volt ellenségeit s a hazaárulókat dijaztatja a kormány.“

góriák.

II

Bajsztli: Szoritsd, szoritsd! jobban jobban.
Andráskain: Tyüh! még megtalálja fojtani.
Nemtő: Te bajba vitted; de megmentem én!

Hetykén beszélik a jobboldali kortesek a vidéken, hogy nekik muszáj győzni a jövő választásokra, mert annyi a pénzük mint a polyva.

No no, csak majd lemente után dicsérjük a napot atyafiak! Fehérváron is igy beszéltek s addig addig dolgozott a Zalai párt Svarcz Gyula ellen, hogy utoljára is az egész kormánypárt S v a r c z á lett . . . már t. i. a zsebük . . . még se győztek.

A kormánylapok ugy beszélnek az ellenzékről, mintha már megbukott volna, pedig a közelebbi időben valahány választás történt, csaknem mindig az ellenzék száma szaporodott.

A szerencsétlen flótások bizonyosan csak álmukban látják az ellenzék bukását, azért csak hadd fecsegjenek, tudjuk jól, hogy é h e s d i s z n ó m a k k a l á l m o d i k."

PRO et CONTRA.

(Pályamű.)

Ne higyjetek!

Ne higyjetek a papoknak,
— A papok közül azoknak: —
Kik a népet bolonditják,
Szent levelekkel butitják.
Mert az ilyek egy se jók!
Mind a pokolba valók.

Ne higyjetek asszonyoknak!
— Asszonyok közül azoknak: —
Kik a czifraságon kapnak . . .
S ellenségi a dolognak.
Mert az ilyek egy se jók!
Csak szépelegni valók.

Ne higyjetek a zsidóknak!
— A zsidók közül azoknak: —
Kik árutok becsmérelik,
Feleárért kéregetik.
Mert az ilyek egy se jók:
Mind csalni lopni valók!

Ne higyjetek a sváboknak!
A svábok közül azoknak: —
Kik magas kalapban járnak,
S zsiros hivatalra vágynak.
Mert az ilyek egy se jók!
Mind csak kötözni valók.

Ne higyjetek kvótásoknak!
— Kvótások közül azoknak: —
Kik az ország savát borsát
A nimetnek feláldozzák.
Mert az ilyek egy se jók!
Mind csak égetni valók.

De higyjetek!

De higyjetek a papoknak!
— A papok közül azoknak: —
Kik a népet oktatásban
Részesitik tudományban,
Mert az ilyenek a jók!
Mind csak tisztelni valók.

De higyjetek asszonyoknak!
— Asszonyok közül azoknak: —
Kik a dolog után látnak,
Végit fogják a munkának.
Mert az ilyenek a jók!
Mind csak szeretni valók.

De higyjetek a zsidóknak!
— A zsidók közzül azoknak: —
A kik igaz rőffel mérnek
S a hirüknél többet érnek.
Mert az ilyenek a jók!
Mind becsülésre valók.

De higyjetek a sváboknak;
— A svábok közül azoknak: —
Kik magyar ruhát hordanak,
Plundrával nem bosszantanak..
Mert az ilyenek a jók
Mind csak dicsérni valók.

De quótásnak **ne higyjetek**!!!
Mert az — a ragya verje meg!
Németnek adja pénzünket,
Feláldozta a vérünket. —
Egytől egyig egy sem jó . . .
Mind csak égetni való.

No principális ur! itt a pályavers, épen félrőfös, a mint kivántatott. Ennél hosszabb kolbászt csak Bá..k uram csinál. — Kérem azt a fényes aranyat ide la a markomba.

PITYI PALKÓ.

Az is komolyan kaczagni való, hogy csaknem mindannyi hivatalkupecz és nyugdij szavazó képmutató számadása igy végződik : „i m e e n n y i t v i v t u n k k i.“

Ezek is ugy tesznek, mint az a pásztor, a ki csak a fülével számol be a jószágnak, mit a farkas helyett meg evett maga.

Mennyivel öszintébb nyilatkozat volna ezen jó uraktól az elismerés, hogy i m e e n n y i t a d t u n k f e l.

Adomák.

Tolna vármegyében a Duna mentében egy pár város és falu határában roppant sok faszent van. Egyik ilyen „szentes“-falu határában volt egy régi ütött kopott szent János! elhatározta tehát a falu tanácsa, hogy penzióba teszik az öreget, s helyébe egy fiatalabbat nyalkábbat állitanak. Az öreg ur bekerült a fecskendő szinbe.

Nem sokára ezután a szomszédfalubelieknek azon ohajtásuk támadt, hogy a legelö közepén, felkellene állitani szent Vendelnek a barmok patrónusának szobrát, azonban erre pénzük nem igen volt, mert hát elvitték az eleven szentek adó fejében.

Kapták tehát magukat, küldöttséget menesztenek a szomszédfaluba, hogy adják oda nekik azt a kopott szent Jánost, majd egy kissé neki puczoválják s jó lesz a nekik aztán szent Vendelnek.

Egy kálomista paptársaságban arról beszélgettek, hogy az idén minö keresett és drága volt a munkás kéz, mindenütt becsületesen megfizették, söt feleslegesen is a munkát. Pesten plane annyit épitettek ez évben, hogy a napszámos tótok azért, a miért csak a cserepet adogatták fel 2 forintot kaptak naponként.

Hallgatta ezt a diskurszust két mezöföldi káplán, hol a lelki pásztorok még most se szégyenlik a fiatal lelki bojtárokat 20 forinttal fizetni évenként! öszve néznek s nagy keserüen mondja az egyik:

„Hát ha levetnénk a reverendát pajtás! felmennénk Pestre és b e á l l a n á n k t ó t n a k?

Volt az egri seminariumban egy originalis fattyu kis pap, ki volt, ki nem volt, a nem tartozik ide. Elég az hozzá, hogy ez a fiu, nem a legexellensebb renoméba állott a forum kanonicum elött.

Inkább katonának termett mint a reverenda alá; azonban ha equalizálni akarnánk a dolgot: miután pap — meg katona igen egy huron pendül; elviselhette volna ö a reverendát azért.

Az igaz, hogy diákul nem igen sokat tudott és a conjugatiót is csak a szép leányok és menyecskék közt gyakorolta: a comparátiót meg a jó borok közt, hanem declinálni meg akkor udott legjobban, ha megharagitották, mert már akkor az öklével sokat birt s életében sok farizeus embert meghányt.

Egyszer a „kacsába“ ittunk ott a seminarium mellett, s azt kérdtük töle, hogy megtudná-e mondani mit tesz az: mikor a pápista pap azt mondja, hogy „c i r c u m d e d e r u n t m e d o l o r e s i n f e r n i?

„Hogy ne tudnám — monda ö — azt teszi, hogy körül vett az aranyér fájdalom.

A szeretet fillérei.

A Ludas Matyi kiadó tulajdonosára rótt 600 frt pénzbirság fedezéséhez járult:

Glük Ignácz Sarkadról 1 ft.

Összesen 1 frt. — kr.

E szives adományért köszönetét fejezi ki a szerkesztőség.

A „Heski Lap“ Pálfi(lkó)jának.

Eladtad magadat feladva az elvet;
Hitvány eszköz levél, mit az idő elvet.
A mig nem zsoldoztak még csak volt hiteled,
Most, hogy kitartanak oda — becsületed.

Horváth Károly pestferenczvárosi volt országos képviselő is ma számol be választóinak arról, hogy hány millió quótát szavazott meg 3 év alatt a nimetnek?

hogy szavazta el a honvédektől az elismerést?

hány száz ezreket szavazott meg a haza hóhérainak nyugdijul?

és hányszor hágott a 48-i alkotmánynak nyakára?

Választói pedig, hogy ezen rechnungsfestet annál ünnepélyesebbé tegyék — előre betanulták tiszteletére a következő nótát:

Ad notam: „Ha tudtad hogy nem szerettél,
Hálódba mért keritettél.“

Ha tudtad, hogy hü nem leszel . . .
Követünkül mért lépťél fel?
Képviselt vón minket más is —
Náladnál hübb honpolgár is . .
Hidd el azt.

Választáskor mit igértél?
Mindig azzal kecsegtettél . .
Hü maradsz a **negyvennyolczhoz**,
Mert a népre jöt csak ez hoz . .
Igazán.

Még is hova nem tévedtél?
Deák katonája lettél . .
A nyugdijat megszavaztad . .
Választóid cserbe hagytad . .
Czudarul.

Azért most, hijjába számolsz . .
Mint a bünös himelsz hámolsz,
Mért szavaztál ugy mint a gép?
Azért ad ki rajtad a nép
Azonnal.

Ludas Matyi gyorspostája.

Kovács Antalnak Szegedre. Lapunk rendesen expediáltatik mindenkinek, s minden előfizetöt egyformán respektálunk, hanem hogy nem minden postakiadó kezeli lapjainkat hüségesen, arról már számos alkalommal meggyőződtünk. Más nagyobb városokba mint Debreczen, Várad, Szatmár és Nagy-Bánya stb. 50—100 példány jár lapunkból s alig történik egy évnegyed alatt pár reclamátió, mig Szeged, Gyula Szentesről, hová aránylag csekély számu példányok járnak, csaknem minden héten kapunk reclamátiót. Itt tehát a postakezelés hiányos.

D. Szabó Mihálynak Szentesre. Az illető 3 egyén csak 1 frttal fizetett elő a Matyira, tehát csak két hóra oct. és novemberre. Ez időszak pedig letelvén a lap küldése is megszünt.

S. Kis Lajosnak Dobrára. Ezóta reményljük megkapta.

Rajzoló **Blumberg.** | Felelős szerkesztő: **BÉNYEI ISTVÁN.** Kiadó-laptulajdonos: **MÉSZÁROS.** Metsző **Huszka.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18.